

Szellemfaló, A

Eredeti cím: Ghost-Eater, The

Szerző: Howard Phillips Lovecraft-C. M. Eddy, Jr. • Év: 1923

I.

Holdkór? Lázálom? Bárcsak az lenne! De amikor sötétedés után magamra maradok a pusztaságban, amerre vándorutam vezet, és hallatlan messzeségekből megüti fülem azoknak a sikolyoknak és vicsorgásoknak a démoni visszhangja és csontok csörgésének gyűlöletes zaja, ismét reszketni kezdek, amint visszatér elmémbe annak a borzalmas éjszakának az emléke.

Akkoriban még kevésbé ismertem ki a faművesség csínját-bínját, noha a vadon már oly ellenállhatatlanul csalogatott, ahogy manapság. Addig az éjszakáig mindig gondosan ügyeltem arra, hogy fogadjak egy idegenvezetőt, de a körülmények hirtelen arra kényszerítettek, hogy egyedül tegyem próbára tudásomat. A nyár kellős közepém jártunk Maine államban, és annak ellenére, hogy mennyire el szerettem volna jutni másnap délig Mayfairből Glendalebe, nem találtam senkit sem, aki elvezetett volna engem. Hacsak nem teszek egy nagy kerülőt Potowisseten keresztül, amely esetben nem értem volna el időben úticélmhoz, sűrű erdőségeken kell keresztülvágnom; és akárhányszor csak kísérőt kerestem, mindenki elutasított vagy kibúvót keresett.

Roppant különösnek tűnt számomra, hogy milyen gyenge mentségekkel álltak elő. Túl sok volt a „fontos ügy miatt” egy effajta álmos kisvároshoz viszonyítva; rögvest tudtam, hogy az itt élők mind hazudnak. Mindenkinek „halaszthatatlan dolga” akadt, vagy legalábbis ezt mondták; pedig csak annyi lett volna a feladatuk, hogy egyszerűen átkísérjenek egy erdőn észak felé, és ez csak nem lehet olyan megterhelő egy ereje teljében lévő fiatalember számára. Ha kora reggel indulok, bizonygatták, naplemente előtt elérek Glendalebe, és nem kell így az éjszakát a szabad ég alatt töltenem. Még ekkor sem gondoltam semmi rosszra. A kilátások kedvezőnek bizonyultak, úgyhogy eldöntöttem, egyedül vágok neki az útnak, és hagyom a fenébe a lusta falusiakat. Valószínűleg akkor is így döntöttem volna, ha feltámad bennem a gyanú; de hát a fiatalsággal együtt jár a konokság, és már kisgyermekkorom óta kinevettem a babonás embereket és az öregasszonyok meséit.

Úgyhogy még dél beállta előtt útra keltem, komótosan sétáltam a fák közt, kezemben az ebédemmel, órámmal a zsebemben, övtáskámban ropogós, nagy címletű bankjegyekkel. A távolság és saját tempóm alapján úgy saccoltam, hogy Glendalet kicsivel napnyugta után érem el; tudtam viszont, hogy ha még el is számítom magam és az út alatt beköszönt a sötétség, eleget táboroztam már ahhoz, hogy fel tudjam találni magam. Egyébként is, következő nap egészen délig van időm elérni az úticélmhoz.

Tervemet az időjárás borította fel. Ahogy a Nap egyre magasabbra hágott az égen, sugarai még a legvastagabb lombon is átszűrődtek, és fokozatosan kiszívtak belőlem minden erőt. Délre már csatakosra izzadtam minden ruhámat és minden eltökéltségem ellenére lassítanom kellett a tempón. Ahogy beljebb hatoltam az erdőbe, az ösvényt egyre jobban benőtte az aljnövényzet, néhol pedig már teljesen elfedte az utat. Hetek, sőt, hónapok óta nem járhatott errefelé senki; elkezdtem azon töprengeni, hogy vajon tartani tudom-e az időbeosztásomat.

Végül már annyira megéheztem, hogy megkerestem a leghűvösebb árnyékot, és elfogyasztottam az ebédem, amelyet a szállóban készítettek nekem. Volt néhány jellegtelen szendvics, egy szelet szikkadt pite és egy palack nagyon könnyű bor; semmiféleképp sem valami pazar koszt, de ebben a nagy hőségben és elpilledt állapotomban még ez is jól esett.

Az idő nem kedvezett egy kis vigasztaló dohányzáshoz, úgyhogy nem vettem elő a pipámat. Ehelyett az ebéd elköltése után elnyújtóztam a fák alatt; pihenni szándékoztam egy kicsit, mielőtt nekivágnék utam hátralévő részének. Utólag visszagondolva ostoba voltam, amiért megittam azt a bort; mert bár könnyű volt, mégiscsak elvégezte rajtam azt a munkát, amelyet a tikkasztó hőség csak elkezdett. Miközben csupán rövid pihenőidőt szabtam ki magamnak, egy figyelmeztető ásítást követően mély álomba zuhantam.

II.

Amikor kivertem az álmat a szememből, már bealkonyodott. Szellő fújdogált az arcomba, amiatt gyorsan visszanyertem éberségemet; ahogy felnéztem az égre, riadtan pillantottam meg a sötét, gyorsan úszó felhőket, amelyek tömör feketesége heves égiháború eljövételéről tanúskodott. Rögvest felfogtam, hogy már nem érek Glendalebe másnap reggelig, de hogy az éjszakát az erdőben kelljen töltenem - az első magányos táborozásom egy elhagyatott erdőben -, nehéz helyzetemből kifolyólag roppant kellemetlennek tűnt számomra. Rögvest elhatároztam, hogy továbbindulok, legalább egy darabig, abban a reményben, hogy utam során találok valami menedéket, ahová elbújhatok a vihar elől.

A sötétség nehéz takarója borult az erdőre. Az ereszkedő felhők egyre fenyegetőbb színben tűntek fel, és a szél is határozottan felélénkült. A távolban villám cikázott át az égbolton, amelyet olyan baljós dörgés követett, amely mintha valami ártó jelenség közeledtét hirdette volna. Kinyújtottam a karom és esőcsepp hullt a tenyerembe; noha még mindig gépiesen lépkedtem előre, megadtam magam az elkerülhetetlennek. Egy pillanat múlva fényt láttam; fényt, amely egy ablakon szűrődött keresztül a fák és a sötétség mögül. Más vágyam nem volt, csak egy menedék, úgyhogy megszorítottam lépteimet és a fény felé siettem - bárcsak elfutottam volna inkább!

Állt ott valamiféle tisztás, amelynek a túsó felén egy épület húzódott az erdei háttér előtt. Egy viskóra vagy fakunyhóra számítottam, de legnagyobb meglepetésemre egy takaros és ízléses, kétszintes házikó terült a szemem elé. Nagyjából hetvenéves lehetett építészeti stílusa alapján, ám gondos és aprólékos karbantartás jegyeit viselte magán. Az egyik alsó ablakon keresztül ragyogó fény szűrődött ki; a megszorított esőcseppek hatására sietősen átkeltem a tisztáson és amint felszaladtam a lépcsőkön, hevesen dörömbölni kezdtem az ajtón.

Megdöbbsentett, hogy szinte azonnal jött a válasz egy mély, kellemes hang formájában, amely csak egyetlen szót tartalmazott: - Szabad!

Kitártam az ajtót és egy árnyas teremben találtam magam, amelynek jobb oldalán egy nyitott ajtó állt; mögötte könyvespolcokkal teli szoba húzódott, onnét jött a fény. Ahogy becsuktam a bejárati ajtót magam mögött, nem tudtam nem észrevenni a házban terjengő különös szagot; halványan érezhető, illékony, nehezen megragadható szag volt, amely valamiképp az állatokat juttatta az eszembe. Vendéglátóm kétséget kizáróan vadász vagy prémvadász lehet, aki tevékenységét ebben a házban űzi.

A férfi, aki az előbb megszólalt, egy tágas széken ült egy márványlapos asztal mögött, szikár testét hosszú, szürke hálóköntös takarta. Az erőteljes lámpa fényében kirajzolódott alakjának minden főbb vonása, és ahogy kíváncsi tekintettel végigmért engem, én sem szalasztottam el a lehetőséget, hogy tanulmányozzam a megjelenését. Rendkívül jóvágású férfi volt, vékony, borotvált arccal, csillogó, aranyászóke, szépen kifésült hajjal, hosszú, szabályos szemöldökkel, amely ferdén húzódott orra felett; arányos füle alacsonyan állt; élénk, kifejező, szürke szeme pedig szinte ragyogott. Amikor köszöntésképpen rám mosolygott, kivillant ajka mögül tökéletes és hiánytalan, fehér fogsora, és ahogy egy kézmozdulattal ülőhellyel kínált, lenyűgözött finom keze karcsúsága és hosszú, vékony ujjai, melyek végén piros, mandulaalakú körmei lágyan íveltek és gondosan ápoltak voltak. Képtelen voltam elhessegetni magamtól a kérdést, hogy vajon egy ilyen megragadó személyiség miért választ mégis egy remetének való életet.

- Bocsánatát kérem, hogy így magára török - szólaltam meg -, azonban már nem reménykedhettem abban, hogy még hajnal előtt Glendalebe érjek, és még a vihar is közeleg, úgyhogy fedeletem kerestem a fejem fölé. - Szavaimat igazolandó, tüstént villámlott egy nagyot, amelyet először mennydörgés, majd pedig heves felhőszakadás követett, amely szinte őrzöngve verte az ablaküveget.

- Szívesen látom önt, bár attól tartok, nem igazán tudom a kellő fogadtatásban részesíteni. A lábam sajnos megsérült, úgyhogy egyedül kell feltalálnia magát. Ha megéhezik, talál ennivalót a konyhában - akad bőségesen, mintha csak fogadást tartanék! - Noha folyékonyan és tökéletesen ejtette ki egymás után a szavakat, még feltűnt számomra enyhe, külföldi akcentusa.

Amikor lábra állt, feltűnt lenyűgöző magassága; elindult hosszú, bicogó léptekkel az ajtó felé; hosszú, szőrös karja, amely két oldalán lógott, különösen festett finom kezéhez képest.

- Jöjjön - hívott. - Hozza a lámpát is magával. Én is inkább a konyhában ülök le.

Követtem őt a hallon keresztül egy másik szobába; a sarokban farakást vettem észre, a falnál pedig egy konyhaszekrényt. Kis idővel később, amikor a tűz már jól égett, megkérdeztem tőle, elkölti-e velem a vacsorát, de udvariasan nemet mondott.

- Túl forró - mondta. - Emellett már ettem, mielőtt megérkezett.

Miután elmostam a tányérom, leültem egy időre, és elégedetten szívtam a pipámat. Házigazdám feltett néhány kérdést a környező falvakról, ám mogorva hallgatásba fogott, miután rájött arra, hogy kívülálló vagyok. Ahogy ott merengett előttem némán, nem tudtam elhessegetni magamtól az

érzést, hogy valami nem stimmel vele; olyasféle idegenszerűség áradt felőle, amelyet nehéz szavakba önteni. Egy dologban azonban egész biztos voltam: csakis a vihar miatt tűr el maga mellett, nem pedig szívből jövő vendégszeretetből.

Ami a vihart illeti, úgy tűnt, elvonulóban van. Kint egyre inkább világosabb lett, ahogy a telihold előbukkant a felhők mögül, és a heves zuhogás helyett is már csak az eső szitált. Most már talán folytathatnám az utamat, gondoltam, és ötletemet a vendéglátómmal is megosztottam.

- Jobb, ha kivárja a reggelt - tanácsolta. - Azt mondta, gyalogosan van, és innét még jó három óra Glendale. Az emeleten áll két hálószoba, az egyiket elfoglalhatja, ha maradni kíván.

Őszinte meghívása elűzte minden kételyem, amelyet vendégszeretetével kapcsolatban tápláltam, és arra a végeredményre jutottam, hogy szótlanlansága a hosszú ideje tartó elszigeteltségének köszönhető a vadonban. Miután szótlanul ült, mialatt én már háromszor töltöttem újra a pipámat, ásítózni kezdtem.

- Roppant embert próbáló napon vagyok túl - ismertem el. - Talán jól is jönne most egy ágy. Napfelkeltére már ébren szeretnék lenni, tudja, és ismét útra kelni.

Vendéglátóm az ajtó felé mutatott, amelyen keresztül kiláttam a hallba és a lépcsőházra.

- Vigye a lámpát magával - adta ki az instrukciót -, ez az egyetlen, amit tartom, de én szívesen ücsörgöm a sötétben, nem gond. Amikor egyedül vagyok, nem is mindig gyújtom meg. Az olaj sokáig elég, emiatt csak ritkán kell kimozdulnom a faluba. A szobája a jobb oldalon lesz a lépcső tetején.

Fogtam a lámpát és a hallba menet jó éjt kívántam. Szeme már-már foszforeszkált a sötét szobában. Valamiért a dzsungel jutott az eszembe, és azok a szempárok, amelyek olykor a tábortűz fényén kívül világítanak. Aztán felindultam az emeletre.

Amikor felértem az emeletre, meghallottam, hogy vendéglátóm átszozog a hallon keresztül egy másik szobába, és feltűnt, hogy a sötétség ellenére mennyire magabiztosan mozog. Igaza volt, nincs szüksége a lámpára. A vihar elmúlt, és ahogy benyitottam a nekem kijelölt hálószoba ajtaján, a telihold a déli oldalon álló, függönyözetlen ablakon át az ágyra sütött. Világos volt a szobában, ezért elfűjtam a lámpát, így már az egész ház sötétségbe borult. Beszippantottam azt a szúrós szagot, amely még a petróleumét is elnyomta - ugyanaz az állatias szag volt, amelyre a házba belépve is felfigyeltem. Az ablakhoz léptem, hogy szélesre tárjam, és hogy szippantsak egyet a kinti friss, hideg, éjszakai levegőből.

Amikor elkezdtem levetkőzni, szinte azonnal megdermedtem egy pillanatra, és a pénzesövemhez kaptam, amely még mindig a derekamon volt. Az lenne a legjobb, ha nem hagynám őrizetlenül; olvastam már olyanokról, akik arra vetemedtek, hogy meglopják, sőt, meg is gyilkolják vendégeiket a házukban. Ezért úgy rendeztem el az ágyneműt, hogy úgy tűnjék, alatta fekszem, majd pedig a szoba egyetlen székét az árnyékos sarokba húztam, megtöltöttem és meggyújtottam a pipámat, majd leültem és vártam - vártam, mi fog történni.

III.

Nem is kellett sokáig ücsörögnöm. Éber fületem léptek zaja csapta meg, amely a lépcsősor irányából érkezett. Hirtelen a tolvajló házigazdák minden régi trükkje átsuhant az agyamon, amikor is egy pillanattal később rá kellett jönnöm, hogy a léptek hangosak, óvatlanok, jól kivehetőek voltak, még csak meg sem próbálták körültekintően tompítani; vendéglátóm puha, csoszogó léptekkel ért fel a lépcsőn. Kivertem a hamut a pipából és a zsebembe csúsztattam. Aztán előhúztam és kibiztosítottam az automatámat, felálltam a székből, lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodtam, majd megbújtam az árnyékban, amelyet a nyíló ajtó épp eltakar.

És ki is nyílt az ajtó, a holdfénybe pedig egy férfi lépett, akik ezelőtt még sosem láttam. Magas és széles vállú volt, arcát félig eltakarta a dús, szögletesre borotvált szakáll, amelyet nyakán olyan fazonban hordott, amely Amerikában már rég kiment a divatból, ezért minden kétséget kizáróan külföldi lehetett az illető. Hogyan tudott úgy behatolni a házba, hogy ne vettem volna észre, el sem tudtam képzelni, mint ahogy azt sem, hogyan volt képes a földszinti szobákban vagy a hallban meghúzni magát úgy, hogy ne keltse fel a figyelmem. Ahogy alaposabban szemügyre vettem az alattomos holdfényben, úgy tűnt számomra, hogy képes vagyok átlátni erős testén; de ez talán csak érzéki csalódás volt a részemről, amelyet a meglepődés sokkja okozott.

Észrevette a rendezetlen ágyat, de hogy milyen szándékból púpoztam fel az ágyneműt, nyilvánvalóan elkerülte a figyelmét. Valamit motyogott idegen nyelven maga elé, majd elkezdett vetkőzni. Miután a székre helyezte a ruháit, bemászott az ágyba, és egy-két perc múlva légzéséből arra tudtam következtetni, hogy az igazak álmát alussza.

Első gondolatom az volt, hogy a vendéglátómtól követelek magyarázatot, de egy másodperccel

később már úgy véltem, az lesz a legjobb, ha megbizonyosodom afelől, hogy ez az egész incidens nem csupán erdei bormámoros szendergésem megtévesztő utóhatása-e. Még mindig kábának és gyengének éreztem magam, és korábbi vacsorám ellenére még mindig éhes voltam, mintha nem ettem volna egy falatot sem ebéd óta.

Az ágyhoz lopóztam, kinyújtottam a karom és megfogtam a vállánál az alvó férfit. Aztán az ijedtség őrült sikolyával és kába elképedéssel ugrottam hátra, miközben szívem a torkomban dobogott, szemem pedig kimeredt. Tapogatózó ujjaim ugyanis áthatoltak a férfi testén és csupán a takarót markolták meg alatta!

Hasztalan lenne kusza és zagyva érzéseim bárminemű mélyreható vizsgálata. Az a férfi kitapinthatatlan volt, pedig mégis láttam őt, hallottam szabályos légzését, és még mindig ott feküdt az oldalán a takaró alatt. Aztán, amikor már biztosra vettem, hogy megőrültem vagy hallucináció áldozata vagyok, újabb lépéseket hallottam meg a lépcsőn; puha, párnázott, kutyaszerű, csoszogó lépteket, amint fel- és felkaptatnak... Majd ismét az az orrfacsaró állatias búz, de ez alkalommal kétszer olyan élesen. Kábultan és félig álmosan ismét az ajtó mögötti védelmező homályba húzódtam, remegtem, mint a kocsonya, de készen álltam megadni magam a sorsomnak, legyen az bármennyire is leírhatatlan.

Ekkor a kísérteties holdfény egy hatalmas, csontsovány szürke farkas alakjára vetült. Sántíthatott, mert egyik hátsó lábát a levegőben tartotta, mintha egy kőbor lövedék megsebezte volna. A vadállat felém fordította a fejét, pisztolyom ekkor kihullott remegő ujjaim közül és nagyot koppant a padlón. Minden erőmet gúzsba kötötte a rémület mindent elsöprő hulláma, amikor annak a pokoli vadállatnak rám szegeződő szempárjában megláttam ugyanazt a foszforeszkáló ragyogást, mint amellyel vendéglátóm bámult rám a konyha sötétségében.

Azonban nem tudtam még, hogy egyáltalán meglátott-e. A szörny az ágy felé fordította a tekintetét, és sóvárogva a benne fekvő szellemet bámulta. Aztán a fej hátrahanyatlott, és olyan démoni üvöltés tört fel a torkából, amelyet sosem hallottam; öblös, émelyítő, ordas üvöltés, amelytől a szívem is kihagyott egy ütemet. Az az alak az ágyban megmoccant, kinyitotta a szemét és elborzadt a látványtól. A vadállat reszketegen lekuporodott, aztán ahogy a szellemalak félelmében olyan halálkiáltást hallatott, amelyet egy emberi lény csak képes a legnagyobb kínok és rettegés közt magából kiadni, egyenesen áldozata torkának esett, és ép, teljes, fehér fogain megvillant a holdfény, amint feltépte azokkal sikoltozó fantomjának nyaki ütőerét. A sikoly elhalt, vértől fulladozó gugyogás hallatszott, majd a riadt emberi szempár üveggé vált.

Az a sikoly cselekvésre készítetett, és egy pillanaton belül megkaparintottam az automatámat és a teljes tartalmát beleeresztettem a démoni vadállatba. Ám hallottam, ahogy a golyók mind a szemközi falba csapódnak bele.

Az idegeim felmondták a szolgálatot. Vak pánikomban az ajtó felé vetődtem, ám az eszeveszett rettegéstől nem bírtam megállni, hogy utoljára ne pillantsak hátra: a farkas épp belemélyesztette fogait áldozata testébe. Ezután érkezett az a letaglózó felismerés, amelyet érzéseim szültek: ez ugyanaz a test volt, amelyen keresztül akadálytalanul áthatoltak kezeim néhány perccel ezelőtt..., és mégis, ahogy épp rohantam lefelé azon a rémálomba illő lépcsősoron, hallottam a csontok ropogását.

IV.

Hogy hogyan találtam rá a Glendalebe vezető útra és hogyan sikerült eljutnom a faluba, immár örök rejtély marad számomra. Csak annyit tudok, hogy a hajnal az erdőszéli domboldalon talált, amely alatt terült el a település, a távolban pedig a kékvízű Cataqua csordogált. Kabát és kalap nélkül, hamuszürke arccal és olyan izzadságban fürödvé, mintha az egész éjszakát kint a viharban töltöttem volna, először hezitálni kezdtem, hogy egyáltalán bemenjek-e így a faluba, mígnem sikerült a higgadtságnak legalább a látszatát visszanyernem. Végül csak lekaptattam a dombról, majd átkelve a szűk, járóköves utcákon sikerült elérnem a Lafayette-házhoz, amelynek tulajdonosa gyanakodva nézett rám.

- Ilyen korán, fiam? És mi ez a csapzott külső?
- Az erdőn keltem át Mayfairből.
- Átkeltél a... a Gonosz Erdején... múlt éjszaka?... És... egyedül? - Az öregember hitetlenkedve, ám egyszersmind valamiféle tiszteletteljes érdeklődéssel bámult rám.
- Miért? Nem értem volna időben ide, ha Potowisset felé kerülök, márpedig délig meg kellett, hogy érkezzem.
- És múlt éjszaka telihold volt... Teremtőm! - Továbbra is kíváncsian bámult rám. - Láttad Vaszilij Oukranikovot vagy a Bárót?

- Minek néz engem? Most ugratni próbál?

Ám hangja olyan komor volt, akár egy papé.

- Te új kölyök lehetsz errefelé, fiam. Ha nem tudsz semmit a Gonosz Erdejéről, a teliholdról, Vaszilijról meg a többiről, biztos az lehetsz.

Tiszteletlennek éreztem ekkor magam, noha tisztában voltam azzal is, hogy korábbi megnyilvánulásaim fényében most nem szabad komolynak látszanom. - Na, meséljen! Nagy számár vagyok - csupa fül!

Ezután elmesélte a legendát a maga módján, szárazon, nem növelve hihetőségét vagy lenyűgöző voltát mindenféle kiszínezéssel, részletezéssel vagy hangulatkeltéssel. De számomra nem volt szükség semmiféle költői túlzásokra. Emlékeztem mindarra, amelynek szemtanúja voltam, és arra is, hogy soha nem hallottam ezt a történetet, csak miután átéltem azt a borzalmat és elmenekültem az összeroppantott csontok rémsége elől.

- Egykoron élt szórványosan néhány orosz Glendale és Mayfair között. Azután érkeztek, hogy kitört náluk otthon, Oroszországban valami értelmetlen lázadás. Vaszilij Oukranikov egy volt közülük - magas, vékony, jóképű fickó fényes, lenszőke hajjal és páratlan jellemmel. De azt is rebesgették róla, hogy az ördög cimborája - vérfarkas, aki embert eszik.

- Felhúzott egy házat az erdőben úgy egyharmadnyi távolságra Mayfair felé, ahol magányosan élt. Egyre többször érkeztek vándorok az erdőből, akik különös meséket hadováltak arról, hogy egy hatalmas farkas vette őket üldözőbe fénylő emberi szempárral - mint amilyen Oukranikové is volt. Egy éjjel valaki rálőtt a farkasra, és amikor legközelebb az orosz Glendalebe jött, sántított az egyik lábára. Ez véget vetett a találgatásoknak. A tények magukért beszéltek.

- Elküldetett ekkor Mayfairbe a Báróért - a neve Fjodor Csernevszkij volt és az öreg nyeregtes Fowler-birtokot vásárolta meg fent a State Streeten -, hogy beszélni kíván vele. Mindenki figyelmeztette a Bárót, mivel finom úriember volt és barátságos szomszéd, de azzal csitította az embereket, hogy tud vigyázni magára. Telihold volt azon az éjjelen. Bátor volt, amilyenek mondták, csupán annyit hagyott meg néhány ismerősének, hogy menjenek utána, ha belátható időn belül nem érkezik vissza. Megtették - és te azt mondod nekem, fiam, hogy kint jártál egész éjszaka abban az erdőben?

- Bizony, azt - próbáltam közönyös maradni. - Én nem vagyok Báró, úgyhogy tudni akarom, mi történt! Mit találtak Oukranikov házában?

- Rátaláltam a Báró széttépett testére, fiam, meg egy hatalmas szürke farkasra, aki fölötté görnyedt vértől csöpögő agyarakkal! Kettőt találhatsz, ki is volt valójában az a farkas! És a népek azt rebesgetik, hogy minden holdtöltekor... na de, fiam, nem hallottál már épp eleget?

- Nem hát, öregem! Mondja csak, mi lett a farkassal - vagyis Vaszilijjal?

- Hát, fiam, megölték, teletömték ólommal és elásták a házban, majd a földig égették az épületet. Tudod, ez már vagy hatvan évvel ezelőtt történt, kiscsikó koromban, de úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna.

Vállat vontam és elfordultam. Mindez olyan ostobán és mesterkéltén hangzott fényes nappal. De amikor sötétedés után magamra maradok a pusztaságban, és hallatlan messzeségekből megüti fülem azoknak a sikolyoknak és vicsorgásoknak a démoni visszhangja és csontok csörgésének gyűlöletes zaja, ismét reszketni kezdek, amint visszatér elmémbe annak a borzalmas éjszakának az emléke.

Somogyi Gábor fordítása